

Arrest

nr. 256 531 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DOCQUI, die *loco* advocaat D. DAGYARAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 april 2021 geeft de verwerende partij de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering af (bijlage 13septies). Daarnaast legde de verwerende partij op dezelfde dag aan de verzoekende partij een inreisverbod op.

Op 28 april 2021 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), en ze is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de LPA Brussel-Nationaal op 19.04.2021 en In deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer. die verklaart te heten:

naam: S.

voornaam: A.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Havaleas, Berat

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESUSSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt op het gebruik van een vervalst paspoort (PV nr. HV.55.RB.001457/2021 van de LPA Brussel-Nationaal). Hij gebruikte een vervalst Grieks paspoort om een vlucht naar Dublin te nemen. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3.1°: er bestaat een risico op onderduiken.*
- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart in België te zijn omdat hij hier een vlucht naar Ierland heeft Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft de Belgische luchthavenautoriteiten proberen te misleiden door een Grieks paspoort voor te leggen, op naam van T. T., dat vervalst is. De politie stelt op haar verslag van 19.04.2021 dat de identiteitspagina van het paspoort werd vervangen.

*Betrokkene is op heterdaad betrapt op het gebruik van een vervalst paspoort (PV nr. HV.55.RB.001457/2021 van de LPA Brussel-Nationaal). Hij gebruikte een vervalst Grieks paspoort om een vlucht naar Dublin te nemen. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Terugleiding naar de grens*

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart in België te zijn omdat hij hier een vlucht naar Ierland heeft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft de Belgische luchthavenautoriteiten proberen te misleiden door een Grieks paspoort voor te leggen, op naam van T. T., dat vervalst is. De politie stelt op haar verslag van 19.04.2021 dat de identiteitspagina van het paspoort werd vervangen.

Betrokkene is op heterdaad betrapt op het gebruik van een vervalst paspoort (PV nr. HV.65.RB.001457/2021 van de LPA Brussel-Nationaal). Hij gebruikte een vervalst Grieks paspoort om een vlucht naar Dublin te nemen. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddelfijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart in België te zijn omdat hij hier een vlucht naar Ierland heeft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft de Belgische luchthavenautoriteiten proberen te misleiden door een Grieks paspoort voor te leggen, op naam van T. T., dat vervalst is. De politie stelt op haar verslag van 19.04.2021 dat de identiteitspagina van het paspoort werd vervangen.

Gelet op af deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden (Albanië)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 7, eerste alinea en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van het Verdrag van Genève. Verder verwijt de verzoekende partij de verwerende partij een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"Pris de la violation de loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, et du principe de l'erreur manifeste d'appréciation ainsi que l'article 3 de la CEDH et des articles 7, alinéa 1, articles 74/14 de la loi du 8 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et de la Convention de Genève.

En ce que la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs exige l'indication dans l'acte des considérations de droit et de fait qui soient pertinents, précis et légalement admissibles.

Que ce contrôle de légalité englobe le contrôle de l'exactitude des motifs de fait sur lesquels elle repose ;

Alors que la motivation avancée par le Ministre de l'Intérieur n'est pas conforme à la réalité.

L'acte est vicié car la motivation est inadéquate au regard de la situation personnelle du requérant et en outre, il n'indique pas les considérations de droit et de fait qui soient pertinents, précis et légalement admissibles.

Etant donné qu'un ordre de quitter le territoire avec décision de maintien a été délivré le 19.4.21 au requérant.

Et est motivé comme suit :

« artikel 7, alinea 1

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt op het gebruik van een vervalst paspoort (PV n°HV 55.RB.001457/2021 van de LPA Brussel -Nationaal).Hij gebruikte een vervalst Grieks paspoort om een vlucht naar Dublin te nemen. Het is bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarigen kinderen in België te hebben, noch medisch problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14 reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan -Artikel 74/14 §3. 1°: er bestaat een risico op onderduiken

-Artikel 74/14§3.3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart in België te zijn omdat hij een vlucht naar Ierland heeft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

De betrokkene heeft de Belgische luchthavenautoriteiten proberen te misleiden door een Grieks paspoort voor te leggen, op naam van Tomara Thanasi, dat vervalst is. De politie stelt op haar verslag van 19.04.2021 dat de identiteitspagina van het paspoort werd vervangen.

Betrokkene is op heterdaad betrapt op het gebruik van een vervalst paspoort (PV n°HV SS.RB.001457/2021 van de LP A Brussel -Nationaal). Hij gebruikte een vervalst Grieks paspoort om een vlucht naar Dublin te nemen. Het is bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag wordt de openbare orde te kunnen schaden. ”

L'acte litigieux ne tient pas compte de la situation de vulnérabilité aggravé du requérant qui souffre au niveau psychiatrique et qui n'est pas en état de comprendre les décisions qui lui sont notifiées.

Il est à rappeler que : « Selon l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH). « nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Cet article n'a pas pour fonction première d'accorder une protection aux personnes gravement malades, mais vise principalement et en substance, à empêcher l'expulsion d'une personne lorsqu'il y a un risque qu'elle soit soumise à des mauvais traitements dans son pays d'origine.

Les problèmes de santé mentale semblent particulièrement mal pris en compte par l'administration.

Ces problèmes semblent souvent sous-estimés et méconnus au niveau du suivi médical nécessaire.

Le CCE a aussi déjà sanctionné la théorie de l'exposition et l'examen partiel et partiel d'un dossier par son arrêt du 13 décembre 2012, n° 93413 66.

La simple rupture brutale du lien thérapeutique qui découle d'un renvoi peut provoquer une aggravation majeure de l'état psychique du patient avec risques plus élevés de passage à l'acte suicidaire.

Lorsqu'il s'agit spécifiquement de personnes présentant des psycho-traumatismes, plus particulièrement ceux qui résultent de l'intervention d'une intention humaine de nuire, comme dans les cas de torture, massacres, viols, la littérature spécialisée montre qu'il y a consensus (toutes écoles confondues) en faveur d'une non confrontation (que ce soit in vivo ou en imaginaire) au contexte traumatique d'origine.

Un renvoi sur les lieux du trauma risque de provoquer une re-traumatisation et donc une aggravation significative de la symptomatologie du patient avec risques suicidaires importants.

Qu'il faut rappeler ajuste titre que la Belgique avait été condamné par la Grande Chambre de la Cour européenne des droits de l'Homme, Paposhvili c. Belgique du 13 décembre 2016 pour violation des articles 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (« la Convention »).

Concernant l'article 3, la Cour a dit qu'« il est interdit d'éloigner un étranger gravement malade lorsqu'il y a des motifs sérieux de croire que cette personne, bien que ne courant pas de risque imminent de mourir, ferait face, en raison de l'absence de traitements adéquats dans le pays de destination ou du défaut d'accès à ceux-ci, à un risque réel d'être exposé à un déclin grave, rapide et irréversible de son état de santé entraînant des souffrances intenses ou à une réduction significative de son espérance de vie ».

Par ailleurs, la Cour a détaillé les différentes obligations procédurales incombant aux seules autorités nationales pour examiner de manière objective le degré d'accessibilité, effectivité et suffisance inhérent aux soins et services de santé fournis par le pays en question.

La question du risque réel pour la vie et l'intégrité physique est donc bien posée in casu.

L'acte ne tient aucun compte de la situation médicale du requérant.

Une mise en balance des intérêts doit être effectuée conformément à l'article 3 de la CEDH.

Sur cette base, le requérante invoque l'article 3 de la CEDH, qui impose aux États membres de ne pas les exposer à un traitement inhumains et dégradants.

Que l'obligation de motivation a été violée et la décision attaquée doit donc être annulée.

Que les autorités administratives sont obligées de donner les raisons explicites et adéquates dans leurs actes administratifs de sorte que : "La motivation imposée doit exposer dans l'acte les considérations juridiques et factuelles sur lesquelles la décision est fondée" ;

À cet égard, il ne suffit pas de se contenter de citer l'article de la loi sur lequel l'acte administratif est fondé. Les faits qui ont conduit à l'application de la loi doivent également être mentionnés.

Le raisonnement juridique de l'autorité administrative doit être exposé afin qu'il puisse être compris par l'individu et censuré par le Juge. (S.SAROLEA, " La motivation du placement en détention d'étrangers en situation irrégulière de la dichotomie légalité-opportunité au contrôle de la proportionnalité ", J. T. 1997. n°5834, p. 165J ;

Ce faisant, la partie adverse viole le principe de diligence raisonnable, tel que le principe général de la motivation formelle des actes d'exécution ;

Que l'ordre de quitter le territoire a été délivré sans examen approprié de tous les éléments de l'affaire qui étaient connus du défendeur au moment de sa décision ;

« L'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue (...) » ; (RW. n°14727. §3.1.3) ;

Que votre Conseil a déjà admis que "L'autorité administrative ne peut donner un ordre de quitter le territoire à un étranger, de manière automatique lorsqu'il existe des indications sérieuses et avérées d'une possible violation de l'article 3 ou 8 de la CEDH » (CCE 24.538, 13.03.2009) :

Il est incontestable que, en ne tenant pas compte des éléments personnels de ce dossier, la partie adverse a violé l'obligation de motivation et que la décision attaquée doit donc être annulée ;

Qu'en outre, le requérant fuit son pays en raison de maltraitements, qu'il voulait se rendre en Irlande pour demander la protection internationale ;

Qu'il est dès lors par définition, vulnérable ;

Que l'acte attaqué viole l'esprit même de la Convention européenne des droits de l'Homme.

En conclusion, l'acte est donc vicié car inadéquat et ne tenant pas compte de l'ensemble des éléments de fait et de droit qui soient pertinents précis et légalement admissibles ; la motivation est contraire au prescrit de la loi du 29 juillet 1991 et il y a une erreur manifeste d'appréciation.

L'acte attaqué doit donc être suspendu et annulé.

Que le moyen est sérieux."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de inhoud van de bestreden beslissing betwist voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij legt op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet of het Verdrag van Genève zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

De Raad merkt op dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat deze duidelijk de rechtsgronden en de feiten waarom ze gebaseerd is weergeeft.

De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij haar betoog toespitst op het feit dat zij psychiatrische problemen zou hebben waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing volgens haar geen enkele rekening zou gehouden hebben. De verzoekende partij betwist in haar enig middel dus enkel het motief dat stelt dat zij bij het bestuur verklaarde geen medische problemen te hebben. Alle andere motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding laat de verzoekende partij ongemeoid, zodat zij dan ook overeind blijven.

De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze rekening houdt met haar persoonlijke situatie omdat zij kwetsbaar zou zijn omwille van een psychiatrische problematiek. Zij stelt dat die kwetsbaarheid ook blijkt uit het feit dat zij haar land van herkomst is ontvlucht omwille van mishandelingen en zij in Ierland internationale bescherming wilde aanvragen. Dit is volgens haar ook de reden waarom zij de haar betekende beslissingen niet kan begrijpen. Het onderbreken van haar behandeling omwille van een terugleiding kan volgens de verzoekende partij een ernstige verergering van haar psychische toestand betekenen en kan volgens haar zelfs eventueel zelfmoord tot gevolg hebben. Bovendien kan een terugleiding naar de plaats van het initiële trauma volgens de verzoekende partij een verergering van de symptomen en ernstige zelfmoordrisico's met zich meebrengen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat vóór het nemen van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij de vraag werd gesteld *“heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland”*, en de verzoekende partij daarop *“nein”* antwoordde. Zoals de verwerende partij terecht stelt in de nota met opmerkingen moet dan ook opgemerkt worden dat, waar de verzoekende partij stelt dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar gezondheidsproblemen, zij niet heeft aangegeven dat zij medische problemen heeft, wel integendeel. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich in haar enig middel tot de loutere bewering dat zij lijdt aan een psychiatrische problematiek, maar brengt zij daarvan zelfs geen begin van bewijs bij. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij aan een psychiatrische problematiek lijdt, laat staan dat de verwerende partij er rekening mee zou moeten gehouden hebben bij het nemen van de bestreden beslissing. Er moet dus vastgesteld worden dat de verzoekende partij inderdaad geen begin van bewijs aanbrengt dat zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM in geval van een terugkeer naar het land van herkomst omdat zij niet aannemelijk maakt dat zij medische problemen heeft. Zij beperkt zich tot een loutere bewering op dit punt, dat zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt.

De Raad merkt ten slotte op dat de asielaanvraag van de verzoekende partij dateert van na de bestreden beslissing, zodat het bestuur hier geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU